

"Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția cerurilor"

Sfântul Ioan de
Kronstadt,
icoană

Să ne mutăm cu gândul pe Muntele Fericirilor, pe care Domnul îi învața pe cei adunați. Înaintea Sa stăteau ucenicii Lui și poporul care înseta de cuvântul Său.

De ce acest popor Îl urmează neabătut, împreună cu ucenicii, pe Dumnezeiescul Învățător, și de ce însetează de cuvântul Lui? Deoarece își simt sărăcia duhovnicească, ticăloșia, și vor să acopere cu bogăția minții și a inimii lui Hristos sărăcia propriei lor minți și inimi, să primească de la bogăția milostivirii Lui bogăția iertării păcatelor și odihna sufletelor lor, să-și lumineze cu lumina Lui sufletele, să ia pentru sufletele lor, prin credință, din izvorul cel pururi curgător al vieții Lui unde de viață făcătoare ale harului.

Iată-i pe acei săraci cu duhul pe care îi ferește Cunoșcătorul inimilor, cărora le dă Împărăția cerurilor, iată-i pe acei smeriți cărora Domnul le dă harul Său!

Dar de ce nu sunt aici, împreună cu poporul, cărturarii și fariseii, acești învățați și învățători ai poporului evreiesc?

De ce nu sunt preoții, bătrânii, căpeteniile? Deoarece aceștia nu-și recunosc sărăcia duhovnicească, ticăloșia, orbirea și goliciunea duhovnicească; ei se cred drepti, care n-au nevoie să învețe cuvântul dreptății de la Învățătorul Cel blând și smerit cu inima din Nazaret; ei cred că prin păruta lor dreptate au plăcut deja lui Dumnezeu și își închipuie că vor avea locurile de frunte în Împărăția Mesiei.

Iată-i, fraților, pe acei trufași de care sunt departe fericirea adevărată și Împărăția cerurilor; sārmanii nu își dau seama că toată dreptatea lor este necurată înaintea lui Dumnezeu și nu își merită numele, fiindcă este pătrunsă de trufie și de slavă deșartă, că sunt "pui de viperă" (Matei 3, 7), fii ai mâniei lui Dumnezeu. (...)

Ce înseamnă sărac cu duhul?

Sārac cu duhul este omul care recunoaște neprefăcut că e sărac duhovnicește, că n-are nimic al său, care așteaptă totul de la milostivirea lui Dumnezeu, care-i încredințat că nu poate nici să gândească, nici să dorească vreun lucru bun dacă Dumnezeu nu-i va da gând bun și dorință bună, că nu poate să facă nici un lucru cu adevărat bun fără harul lui Iisus Hristos, omul care se crede mai păcătos, mai rău, mai prejos decât toți,

care se mustră întotdeauna pe sine însuși și nu osândește pe nimeni, omul care recunoaște că haina sufletului său este spurcată, întunecată, rău miroitoare, netrebnică și nu încetează să-l roage pe Domnul Iisus Hristos să lumineze această haină.(...).

Numai sărăcia cu duhul, altfel spus smerita cugetare, face să se pogoare din nou în inima omului Împărăția lui Dumnezeu, care s-a depărtat în urma părerii de sine și trufiei lui, și toți bineplăcuții lui Dumnezeu s-au deosebit în viața de aici printr-o adâncă sărăcie cu duhul.

Însuși Apostolul Pavel, care a fost răpit la al treilea cer, se numea pe sine "cel dintâi dintre păcătoși" (I Tim. 1, 15).

Așadar fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția cerurilor!

Și nu s-a zis: va fi Împărăția cerurilor, ci este Împărăția cerurilor, fiindcă în inimile smerite Dumnezeu odihnește, și împărățește deja, încă de aici, de pe pământ, iar în viața ce va să fie va împărăți în ei pe veci și îi va proslăvi cu slavă nestrucăcioasă.

Așadar, adunați aici, pe pământ, fraților, bogăția smeritei cugetări, ca dincolo, în ceruri, să primiți bogăția slavei. Amin.

(Sf. Ioan din Kronstadt,
Cum găsim calea spre fericire)